16/08/2019

Και, γιατί εκτρώθηκε αυτό το μωρό;

/ Ορθόδοξες Προβολές

Το Κίνημα “Αφήστε με να ζήσω!” δημοσιεύει στις 11 Αυγούστου 2019, στον επίσημο ιστοτόπο του (afistemenaziso.gr), το εξής κείμενο:

Προ ημερών, φίλη μαία, μας έδειξε τη φωτογραφία ενός εκτρωθέντος παιδιού, από ένα μαιευτήριο της πατρίδας μας. Ήταν ένα πανέμορφο μωρό ηλικίας 24 εβδομάδων κύησης, ένα από κείνα που επιζούν με τις φροντίδες που λαμβάνουν στις Μονάδες Εντατικής Νεογνών και τα χαίρονται οι γονείς παρά την προωρότητά τους.

– Και, γιατί εκτρώθηκε αυτό το μωρό; Τη ρωτήσαμε.

– Έπασχε από συγγενή καρδιοπάθεια. Και η γυναικολόγος συμβούλεψε ως εξής τη μητέρα: Αφού είναι άρρωστο και θα πεθάνει κάποια στιγμή, γιατί να βασανίζεται αυτό και εσύ; Κάνε έκτρωση για να μην ταλαιπωρήστε.

Εκείνη την ώρα η γιατρός πιθανότατα λησμόνησε:

– Πως, ως Γυναικολόγος, είχε δύο ξεχωριστούς ασθενείς, για τους οποίους όφειλε εξίσου να ενδιαφερθεί. Όχι μόνο την μητέρα αλλά και το παιδί.

– Πως αποστολή του γιατρού είναι να εξαφανίζει την ασθένεια και όχι τον ασθενή.

– Πως νόσοι που σήμερα θεωρούνται ανίατες στο πολύ κοντινό μέλλον αποκαθίστανται ικανοποιητικά ή και απόλυτα.

Όπως φάνηκε εκ του αποτελέσματος, η κοπέλα δυστυχώς υπάκουσε στη γυναικολόγο και της επέτρεψε να σκοτώσει το μωρό της. Εξάλλου ήταν και οι δύο καλυμμένες από το Ελληνικό Δίκαιο, που δίνει το δικαίωμα της άμβλωσης σε αυτή την ηλικία κύησης εάν το παιδί παρουσιάζει σοβαρό νόσημα. Αυτό όμως με κανέναν τρόπο δεν σημαίνει πως δεν έγινε φόνος του μικρού ασθενούς, ούτε πως δεν καταστρατηγήθηκαν οι ιατρικές αρχές που περιγράφηκαν παραπάνω.

Τα επιχειρήματα που επιστρατεύονται για αυτές τις αποφάσεις δεν είναι τίποτα διαφορετικό από μια σειρά υποκειμενικών, καταστροφικών προφητειών. Πως η οικογένεια και το παιδί θα ζήσουν μια ζωή μαρτυρική, θα υπάρχει συνεχής δοσοληψία με Νοσοκομεία και Ιατρούς, έξοδα, ταλαιπωρίες, στερήσεις και ποιότητα ζωής τόσο απελπιστική, ώστε δεν θα έχει καμμιά αξία αυτή η ζωή.

Οπότε, ιδού η λύση: Ας σκοτώσουμε τον μικρό ασθενή. Σε αυτή τη λογική είναι σαφές πως δεν μπαίνει καθόλου η σκέψη ότι υπάρχει Θεός Πατέρας, ο οποίος εάν μέσα στην Πάνσοφη αγάπη Του επιτρέψει μια δοκιμασία, τη συνοδεύει πάντοτε με ευεργετικές διεξόδους. Αυτές όχι απλά απαλύνουν το πρόβλημα, αλλά γεμίζουν χαρά και ελπίδα και μετατρέπουν τον δοκιμαζόμενο σε έναν εξαιρετικά ηρωικό και χαρισματικό άνθρωπο.

Το «Αφήστε με να ζήσω!» έχει την τιμή να απολαμβάνει την φιλία της Ευτυχίας. Η Ευτυχία είναι ένα παιδί που γεννήθηκε με καρδιολογικό θέμα. Της ζητήσαμε να μας μιλήσει για την ζωή της και τον τρόπο που χειρίστηκε εκείνη και η οικογένειά της αυτό το ζήτημα, το τόσο ανάλογο με του άτυχου εκτρωθέντος μωρού. Η δε άποψή της δεν είναι λόγια και φόβοι, αλλά βίωμα και αλήθεια από μια έντιμη και επιτυχημένη αγωνίστρια της ζωής.

Η Ευτυχία είναι σήμερα 24 ετών, το δεύτερο παιδί πολύτεκνης οικογένειας, φοιτήτρια στο πτυχίο της Ιατρικής. Ζει τώρα μια ζωή γεμάτη από χαρές, εμπειρίες, ευεργεσίες, υψηλούς στόχους και ωραίες προοπτικές. Όμως δεν ξεκίνησαν τα πράγματα έτσι.

Η Ευτυχία διαγνώσθηκε με σοβαρή καρδιοπάθεια λίγες μέρες μετά τη γέννησή

της. Έπρεπε να χειρουργηθεί επειγόντως για να διατηρηθεί στη ζωή, υποβαλλόμενη καταρχήν σ' ένα ενδιάμεσο χειρουργείο. Αυτό δεν θα αποκαθιστούσε πλήρως το ανατομικό ζήτημα, αλλά θα της έδινε την δυνατότητα να μεγαλώσει και να υποβληθεί αργότερα σε μια πολυπλοκότερη επέμβαση. Οι γονείς με όπλο την εμπιστοσύνη τους στην πρόνοια του Θεού, προσευχήθηκαν θερμά, την αεροβάπτισαν και συγκέντρωσαν με την συμπαράσταση των δικών τους ανθρώπων τα χρήματα που χρειάζονταν, ώστε να χειρουργηθεί επιτυχώς στο εξωτερικό, το μόλις τριών εβδομάδων μωρό τους!

Η Ευτυχία μεγάλωνε πια σαν ένα φυσιολογικό κοριτσάκι . Υπήρχε όμως η εκκρεμότητα του χειρουργείου αποκατάστασης. Αυτό έγινε στην ηλικία των τριών ετών, στην Ελλάδα αυτή τη φορά. Η μανούλα της στάθηκε ιδιαίτερα δυνατή σε αυτή τη δεύτερη επέμβαση, μιας και ήταν λεχώνα στο μικρότερό της αδελφό. Το χειρουργείο ήταν και πάλι επιτυχημένο και η Ευτυχία συνέχισε μετά από αυτό τη ζωή της κανονικά και με παρακολούθηση από τους γιατρούς της.

Ας την αφήσουμε όμως να περιγράψει η ίδια τη συνέχεια της ζωής της και να αξιολογήσει τα βιώματα και τις εμπειρίες της, αυτά που κάποιοι απορρίπτουν αποκαλώντας τα: μια «ζωή χωρίς ποιότητα και νόημα»!

«Τα επόμενα χρόνια καθώς μεγάλωνα άρχισαν να αποτυπώνονται και οι αναμνήσεις από όλο αυτό το ταξίδι μου. Μικρές νοσηλείες, εξετάσεις και όλη η φροντίδα και η αγάπη που δεχόμουνα με βοήθησαν να μην φοβάμαι το νοσοκομείο και την πάθησή μου. Σε ηλικία 8 χρονών, καθώς το σώμα μου μεγάλωνε, μας είπαν πως χρειαζόμουν κι άλλη επέμβαση. Έτσι τον Νοέμβριο του 2003 κατέβηκα στο Ωνάσειο για το 3ο μου χειρουργείο καρδιάς. Εξ ίσου δύσκολο με το δεύτερο, με τη διαφορά πως τώρα έβλεπα και καταλάβαινα και θα θυμόμουν πολλά. Ακούγεται ίσως τρομακτικό, αλλά τα ερεθίσματα ήταν τόσα που ήθελα να μάθω όσα περισσότερα μπορούσα για το τί μου γίνεται, και το ότι οι γονείς μου στην προσπάθειά τους να με προστατέψουν δεν μου λέγανε πολλά, μου φούντωνε το ενδιαφέρον! Χαρακτηριστικά θυμάμαι πως παίρνοντας εξιτήριο γύρισα και ρώτησα τη μητέρα μου: "Μαμά, πότε θα έρθουμε πάλι; Ωραία ήταν!". Για να φανταστείτε είχα πάρει πολλά "σουβενίρ" από ακίνδυνο ιατρικό εξοπλισμό, τα φύλαγα και με αυτά έπαιζα μετά την επιστροφή μου στο σπίτι για αρκετό καιρό!

»Τα επόμενα χρόνια πέρασαν σχεδόν τελείως φυσιολογικά, με λίγη προσοχή στο σώμα μου, κάποια φάρμακα για ένα διάστημα κι ένα ραντεβού σε καρδιολόγο το χρόνο, που σχεδόν το ξεχνούσα μέχρι την επόμενη φορά. Έκανα την προσπάθειά μου με το σχολείο, μεγάλωνα με τα άλλα 3 αδέλφια μου και καλλιεργούσα τα

χαρίσματά μου στην ζωγραφική και τη μουσική. Αντιμετώπιζα την καρδιοπάθειά μου και τις ουλές από τα χειρουργεία, απλά σαν ένα γεγονός, όπως τα καστανά μαλλιά μου. Όση προστασία και να προσπαθούσαν οι γονείς μου να μου παρέχουν, και ταξίδια πήγα και αποφοίτησα από μουσικό Λύκειο, με πολλές δυνατότητες, και άλλα πράγματα που επιθυμούσα έκανα πριν ανοίξω τα φτερά μου για την ενηλικίωση.

»Σήμερα που σας γράφω είμαι 24 χρονών και σπουδάζω Ιατρική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, η πρώτη μου επιλογή και βαθιά μου επιθυμία. Πριν λίγους μήνες και κατά τον ετήσιο έλεγχο, ο έμπειρος καρδιολόγος που με παρακολουθεί μου ανακοίνωσε πως θα πρέπει να προγραμματίσουμε στο άμεσο μέλλον και μια επόμενη επέμβαση. Πλέον οι αποφάσεις είναι στα χέρια μου, και αυτό ήταν λίγο σοκαριστικό στην αρχή. Οι γνώσεις που είχα για την πάθησή μου, αυτές που πήρα από τις σπουδές μου και αυτά που έμαθα ψάχνοντας τώρα για την καινούρια επέμβαση μου δώσανε κουράγιο. Τα τελευταία 20 χρόνια η επιστήμη έχει κάνει τεράστια πρόοδο και έχουν αναπτυχθεί τεχνολογίες που θα μπορούσαν να βοηθήσουν με την καρδιά μου χωρίς να χρειαστεί να κάνω διάλειμμα στα όνειρά μου για την επέμβαση. Ιδιαίτερα, μάλιστα, χάρηκα και όταν έμαθα πως θα μπορώ να φέρω στον κόσμο και τα δικά μου παιδιά.

»Κοντεύω να πάρω πτυχίο και θέλω πολύ να αφιερώσω την καριέρα μου σε μικρά παιδάκια, όπως ήμουν εγώ, ακολουθώντας καρδιοχειρουργικό κλάδο. Δεν ξέρω το μέλλον τί μου επιφυλάσσει, αλλά ακόμα και να χρειαστεί κι άλλο χειρουργείο ξέρω πως μπορώ να το παλέψω. Είμαι τόσο ευγνώμων για το δώρο της ζωής που μου χάρισε η μητέρα μου, καθώς και για όλη την αγάπη που δέχτηκα τόσο από τους θεράποντές μου, όσο και από την οικογένεια και τους φίλους μου. Μου έχουν πει πως είμαι δυνατή, αισιόδοξη, χαρούμενος άνθρωπός και μαχητής, αλλά ξέρω πολύ καλά πως το ταξίδι με την καρδιά μου, μου τα καλλιέργησε αυτά και τα θεωρώ πολύτιμα εφόδια της ζωής μου!».

Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα περισσότερο. Αυτή είναι η απάντηση στους γιατρούς και τους γονείς που απαξιώνουν τη ζωή ενός παιδιού με συγγενές νόσημα. Ο Θεός, ως αντάλλαγμα της υπομονής, της αγόγγυστης αποδοχής του θελήματός Του και του αγώνα τους, έστειλε πλούσια και ολοφάνερη τη χάρη και τις δωρεές Του στην οικογένεια της Ευτυχίας και ιδιαίτερα στην ίδια.

Συγχαρητήρια αγαπημένη μας φίλη Ευτυχία!

Να σε χαίρονται οι γονείς σου και να έχεις μια ευλογημένη ζωή κι επιτυχημένη επαγγελματική σταδιοδρομία!